

ШУМАДИНЈА,

ЛИСТЪ ЗА

КЊИЖЕВНОСТЪ, ЗАБАВУ И НОВОСТИ.

Учредникъ и издавателъ Любомиръ П. Непадовићъ.

ТЕЧ. VI.

Овај листъ излази Вторникомъ, Четвртомъ и Суботомъ на по табака. Цена му е за 3 мес. 4. за пола год. 8 а за целу год. 16. цв. За огласе плаћа се 3. вр. ср. одъ врсте за едан-путъ а 5 вр. ср. за трипутъ.

№ 28.

Женѣба безъ любви.

(Продужено)

Сестра моя — Маркиза — била е усхићена одъ радости; она е радо имала овака позорня, а ово заиста била е чудна сцена. Међу тимъ Анатољ ние заборавио на историю госпое Лас-Бермехасъ кою она сама може преповедати, историю кое е она сама била главно лице, и коя е читавъ данъ савъ Паризъ забављала кадъ е била печатана у новинама. Онъ е съ помоћу Маркизе повео разговоръ тако вешто, и навео госпою Лас-Бермехасъ на овај предметъ. Но мени се чинило да е и она сама рада била, ако е есте ово било деветдесетъ девети путъ, почети преповедку о ономъ догађаю у комъ е она играла онако сѣйну ролу.

Међутимъ на прво питањъ грофа Анатола одговорила е она само:

— Да; то е истина, мене су осудили били да стреляю као простогъ солдата; но опетъ е бољ, него умрети на вешала или на гилотини, ако, истину рећи, то човеку ни на умъ непада кадъ му е смртъ предъ очима.

— Васъ су осудили стреляти! повиче Маркиза, и мене су били осудили на смртъ 1793. године но нису ме могли наћи. . . . И ови злодѣи вальда су се сажали на васъ, и нису се усудили убити васъ?

Госпоя Лас-Бермерхасъ мане главома. — Они су смели, но я самъ некимъ чудомъ избављена одъ смрти. — Она ућути, као да е тронута одъ оногъ страшногъ успоминяня; затимъ, бацивши као крадомъ погледъ на Теобалда, кои е непрестано чертао, продужи далъ:

— Мой е супругъ убиенъ подъ бедемима Виторие; я останемъ после нѣга сама, у земљи преиспућеной огорченя међу две партае, кое су се биле и секле безъ поштеде. Ваяло ми е бежати у планину и тражити спасение у каквомъ селу. Но и тамо, какву самъ я могла наћи безопасность? какавъ е пасошъ могао заштитити мене одъ разбойника, кои се у међусобномъ рату не бое каштиге. И я се рѣшимъ бежати.

Самномъ е био само еданъ слуга; я нисамъ узела ни пасоша ни заштитителногъ листа, да се не би сетили о момъ намѣреню.

Я изиђемъ изъ Виторие на момъ интову, као да би ишла на село; узела самъ са собомъ само мало хальина а златни накитъ ушнемъ у ястуге интова. О, како е страшанъ био овај путъ! ми смо путовали по предѣлу гладномъ и опустошеномъ ; Путови су били искварени, поля необраћена, села пуста, кѣи жители, бѣже како угледаис мундиръ, и мрзе на обе стране; ерѣ и карлисти и приврженици Христиве еднако ии угнѣтаваю.

„Съ почетка намъ е све благоприятствовало; ми смо путовали брзо, но странпутницама, да неби пали Гериласима у руке, и я самъ провела две ноћи у опустившимъ колибама. Трећи данъ у вече дођемо у неку ядну венгу у предѣлу Естеле, мазге мое биле су одъ умора сасвимъ ослабиле, и я самъ морала овде зауставити се. Но да-ли ви знате шта е то вѣшта? Ово е здание или бољ рећи шуна, у којој спаваю заедно свештеници, трговци, солдати, просияци и керицие. Но шта смо знали чинити? Ваяло намъ е овде уставити се. После вечеро слуга мой Перико, легне спавати на сламу подъ ведримъ небомъ, а я одемъ у интовъ и трудила самъ се заспати. Ноћ е била права кастилска, топла и ведря, мой интовъ стою е подъ еднимъ великимъ дудомъ предъ вратима венге. Око поноћи уздигне се месецъ на небо сяянъ и пуњъ. Могло се мислити да се скоро зора приближуе. Преданномъ се простирала прекрасна равница насађена где-где цбуновима дрва: на хоризонту видили су се зидови и торонъ градића, окруженогъ мрачнимъ брдима. Све е спавало у овой пустей околинѣ, кромъ пошца кои е цвркутао исподъ тразе. Како е чисто било небо! какова тиха и прекрасна ноћъ. Како се лепо чинило живити у овомъ блаженомъ предѣлу испуњномъ првимъ мирисомъ есенѣгъ цвећа! Ко би могао помислити да е пламень, грабежъ и смртъ тако близу?

Гледећи на све ово я задремамъ но сваки часъ уморене очи мое отварае су се и бацале погледъ на дальину. На еданъ ма учини ми се као да опажемъ гдѣ варнице, но бледе, одъ свстлости месеца; затимъ разда се нека страна вика изъ далека, и одма повторена буде близу мене. Я притомъ пробудимъ се са свимъ. Перико дотрчи устрашено къ мени.

— Сеньора, рекне онъ мени сасвимъ уплашено премда е био человекъ сасвимъ слободанъ: одъ Естеле иду карлисте, шта ћемо чинити? —

Бѣжати, овај часъ бѣжати! одговоримъ му я. —

— За луду! бољ би било овде остати. —

После едно десетъ минута били смо ми већ на путу. Притяжатель венте, коме самъ я за све добро платила, одтрчи као што ми се учинило предъ карлисте да имъ мене изда. Ми смо путовали сву осталу часть ноћи по жалостнимъ путовима, измеђ пропасти и шуме, и већ се почнемо спуштати у едну долину, коју е просецао еданъ мали, изъ планине изтичући, поточићъ; грдни гromови бацали су мрачне сѣнке на узки путъ и поредъ нѣга на дубоке рупчаге и яруге; надъ нама су се уздизале стрмените стѣне, које као да су хтеле свакогъ тренутка на путъ стропоштати се, надъ којима су се вили само орлови и вране. О, та нигда нећу я заборавити онај мрачни изгледъ дивлѣгъ оногъ предѣла. Я као садъ да гледамъ свако дрво, сваки каменъ, сваки изронѣни изъ землѣ съ кореномъ, панъ, и бели крстъ, поставлѣнъ вальда овде, за споменъ каквомъ убиеномъ путнику.

Ми смо ишли као да смо сами на краю света, но на еданъ ма иза дрва чув се ужасно: — Стой... Перико опали бичемъ мазге но у овомъ ока тренутку съ обе стране пукне неколико пушака. Перико падне, мазге стану и я скочимъ изъ интова. . . .

— И садъ, викне графъ Анатољ, кои слушаюћи нѣну приповедку ние смео шумити, — и садъ ви вальда опалите пушке мужествено на разбойнике?

„Ахъ не, одговори Шпаньолка съ удивителнимъ простодушиемъ: я самъ се била врло уплашила и почела плакати. Интовъ буде обколѣнъ солдатима, које по издрпанымъ мундирима познамъ да су карлисте. Официръ кои е съ нѣма управляо приђе къ мени и почне ме испитивати. Я самъ седла у край пута и одвраћала главу да невидимъ тѣло несрећногъ Перика, кои е у својой крви лежао. На сва питаня одговарала самъ я, да самъ францускиня, и да идемъ къ роду. Међу тимъ солдати подеру мой кожии путнички сандукъ, претуре све што е у нѣму било вичући и псуюћи око мене. Мени е било преужасно самой у рукама ови злодѣя. . . .

Она ућути, и са изражаемъ ужаса протре се рукою по челу. Теобалдъ е оставио свой плайвазъ и пазливо упильно очи у ню: у нѣговимъ очима могло се примѣтити, нека безпокойва и мучителна сумня.

„Ови су люди били прави Шпаньолци, продужи госпоя Лас-Бермехасъ, као да е хтела одговорити на мисли Теобалдове: зли и неумолими фанатици, они су кадри женску убити, но не увредити е. Официръ ме одведе мало на страну, и постави кодъ мене два солдата да ме чуваю. На средъ пута сбере се совѣтъ, ту е било петъ или шесть офицера, свештеникъ и три човека безъ мундира. Они су се у нѣнномъ кругу живо разговарали. Мало подалѣ одъ нѣи стояло е едно сто солдатѣ ѣутећи. Мени ние ни на умъ пало да е животъ мой у опасности, и я самъ се дритећи молила Богу, о упокоеню душе бѣдногъ Перика, кога самъ я узрокъ смрти. Съ ужасомъ одвраћале су се мое очи одъ нѣговогъ мртвогъ леша, и я самъ се само бояла, да ме неће оставити саму съ нѣимъ, у овој страшной пустинѣ. Присутствие карлиста ние ме нимало

плашило, напротивъ јоштъ ме е тѣшило; ерѣ најгоре самъ се бояла остати овде сама.

Солдати су непрестано долазили и одлазили. Кадъ што су се чуле пушке; близу одъ насъ била е битка. То е све траяло еданъ сатъ. Затимъ солдати кои су ме чували уклоне се одъ мене подалѣ. Официри приближе се къ мени, нѣина лица била су мрачна и безчувствена, и сви су одвраћали одъ мене очи.

„ — Дона Инеса де Лас-Бермехасъ приђите овамо, рекне ми официръ у мундиру полковника главногъ штаба.

„Я се сгрозимъ чуюћи мое име.

„ — Дона Инеса де Лас-Бермехасъ, продужи далѣ полковникъ, ви сте ухаћени у издайству, шпионству и непокорности къ нѣговомъ величеству Карлу V. Моли-те се дакле Богу, воени совѣтъ кои е овде сабранъ, осудио васъ е на смртъ.

„Крозъ сву мене пробие смртни ледъ; стра укочи све мое членове. Умрети! умрети! у мојой двадесетой години! . . . Я паднемъ на колена, почнемъ се клети, молити и горко плакати.

— Ово е доиста униженѣ, које би мужки држали за стидъ и безчестие. Но слаба жена може безъ стида молити свое убице за свой животъ. Я самъ желела живити. Сиротиню, самоћу и најпоследнѣ станѣ я би предпоставила, само да останемъ жива.“

Теобалдъ погледа на госпою Лас-Бермехасъ съ пређашнѣомъ сумнѣомъ.

„Да, све кромъ безчестия . . . Но ови люди били су безъ сажаленя, и оду одъ мене. Свештеникъ пригото-ви се исповедати ме. Я самъ хтела говорити, но речи су изумирале у моимъ устма, и стояла самъ на средъ пута као окаменѣна на колени, управивши погледъ мой, на редъ, у гомилице поредъ пута сложени пушака. Я нисамъ могла съ нѣи очию скинути, нити самъ више плакала ни за милость молила, но самъ само гледала у ове пушке, црне и сѣйне; а надамномъ е било небо чисто и ведро. Свештеникъ ме е тѣшио; но я одъ нѣгови речи ништа чула нисамъ, до онда кадъ ми е рекао: „ — Кѣри, моли се Богу, они већ долазе.“

„Отче, отче, повичемъ я ухвативши га за хальину, я самъ невина, избавите ме? Я одъ васъ нећу одступи-ти, они ме неће смети до васъ убити! . . . Отче, по-гледайте на мене; видите како самъ я јоштъ млада а они оће да ме убию! . . . Я би јоштъ могла живити! . . . О, они ће за мене предъ Богомъ одговарати.“ Мо-нахъ е ктео мене одъ себе отиснути, но я му се яко у-хватимъ за альину и пузила самъ за нѣимъ на колени. На еданпутъ зазвече замномъ шипке у пушкама; ова у-жасна звекна одекне по збунѣной глави мојой; руке мое изнемогну; я испустимъ изъ руку альину свештеника и осетимъ да се онъ одъ мене удалио. После подуже ти-шине, чув се звукъ пушака и я паднемъ безчувствена на землю.

(продужение слѣдуе)

М р в и ц е.

(Приходъ) — Еданъ Енглець одговорио е комиса-рима, кои су дошли, да узму порезъ на нѣгове приходе, слѣдујоће: „За последнѣ године износили су годишнѣи

мой приходи нешто мало манѣ одъ 160. дуката; у будуће пакъ претрпи ће мой приходи неку малу промену; ерѣ еданъ човекъ, одъ они люди одъ кои самъ обично ове новце крао умр'о е.

(*Втаћена пошта*) — У одной кафани жестоко се посваћаю два сусѣда. Еданъ одъ ови напише изъ освете ономъ другомъ на вратима у вече: „Угурсузъ!“ Овай послѣдњи оде одма кући свога разареногъ комшия; служкиня пакъ рекне му: „господинъ нив кодъ куће ево папира, па напишите, шта сте желили, а я ћу му поднети“. Комшия одговори: „Ниве нужно, кажите само вашему господару, да самъ нѣгово име написао на вратима моимъ записано, па да самъ я држао за дужность, повратити му пошту изъ учтивости“.

(*Готовость*) — Предъ однимъ болгомъ стаяше на вратима слѣдуюћи надпись: „Ако ниве нико у дућану а ви изволте звонити“. Еданъ туда пролазећи читао е надпись, завири крозь стаклена врата, и видећи да нема никогъ, стаде изъ петни жила трзати гайтанъ одъ звонцета. Одма сиђе трговаць съ горнѣгъ боя доле, и запита учтиво, шта жели купити? — „Нившта“, одговори овай, „но будући се овимъ надписомъ умолява, да звони, ако никогъ у дућану нема, то самъ вамъ и я ту доброту учинити хтео“, — и оде далѣ своимъ путемъ.

(*Примѣри глупости*) — Еданъ несрећникъ, кои е у рѣку скочио и утошио се да би одвратио одъ себе сумню самоубиства, написао е при полазку одъ куће на своемъ асталу слѣдуюће рѣчи: „Я самъ се неотице удавио, ерѣ я самъ имао намѣру, да се само окупамъ“.

— Жена одного богатога спаяе добила е за време нѣного бавленя на польскомъ добру опасне грчеве уприсима, нѣнъ мужъ яко се препао, дозове одного слугу, и рекне му улашено: „Јоване! оседлай што брже можешъ коня, па да трчишь у варошь по лѣкара; поитай само, я ћу међутимъ написати лѣкару писмо.“ — Докъ е спая писано писмо, попусте милостиву госпою грчеви, и она оздрави. У тай ма уће слуга у собу: „Господине,“ рекне онъ спаяи, „конь е оседланъ.“ — „Причекай, јоштъ мало,“ одговори спаяи, „да додамъ јоштъ неколико речи,“ — и напише доле на писму слѣдуюће: „Мојой е жени болѣ, зато немойте ни долазити. Опростите, што васъ трудимъ!“ — Онъ запечати писмо, преда га слуги, и овай отрчи у варошь лѣкару.

— Еданъ путникъ заспао е на поштанскимъ колима; други еданъ путникъ разбуди га съ рѣчма: „Шта напоако, зарѣ обете ви еднако да спавате? Та ми смо међутимъ већ грданъ просторъ прешли?“ — „Па колико сте већ прешли?“ запита дремљиви путникъ. — „Ми смо,“ одговори онай други, прешли већ пуна три сата одавде.“

(*Поштенѣ*) Еданъ ляхвоимаць запита одного ученогъ али шальвиого човека у дружтву, шта онъ разумеваетъ подъ понятиемъ поштена и честности? — „Нашто ми такво питањъ?“ одговори шальвицаць, „што се мешате у ствари, вое се васъ нетичу?“

(*Американске кафане*) Еданъ путникъ Европљанинъ продере се у одной малой американской варошици на првогъ келнера съ рѣчма: „Шта то радишь, црни угурсузае; већ си ме двапутъ будио, да устанемъ, ерѣ е дору-

чакъ готовъ; и кадъ нисамъ хтео устати, ерѣ ми се јошъ спава, а ти извлачишь чаршавъ исподъ мене!“ — „Опростите господине,“ одговори безазлена келнеръ, „я нисамъ другче могао; ерѣ ми чаршавъ треба за софру!“

— Отаць одного селяка бияше на смрти, и дошло е већ до издисаня. Селякъ отрчи у глуво доба свештенику, да га доведе умируемъ отцу; но кадъ е дошао подъ прозоръ свештениковъ, онъ е морао пуна три сата чекати, ербо е сасвимъ тио куцао. Кадъ се свештеникъ наипосле разбуди, запита га онъ, зашто ниве яче куцао. Селякъ одговори: „Я самъ се побояо, да васъ у сну не узнемиримъ“. — „Е па добро, шта си радъ?“ запита га свештеникъ. — „Мой е отаць издисао“, одговори селякъ, „кадъ самъ я одъ куће пошао,“ — „Е, то е онъ већ издануо“, одговори свештеникъ, „ерѣ ти си три сата подъ прозоромъ стоао; и я ћу по свой прилици поздно доћи“. — Неверуемъ, господине попо!“, одговори селякъ, „ерѣ кодъ нѣга е комшия Пера, и овай ми е обећао, да ће до нашегъ долазка мога отца забавляти, да му лакше прође време“.

— Одно друштво ишло е у полъ у шетню. Кадъ су се већ далеко одъ вароши одмакли, поче се небо са свию страна облацима навлачити. — „Чуйте“, рекне еданъ између нѣи, „я оћу Бога ми да се вратимъ; ерѣ киша текъ што ниве плюснула, и онда ће мой новъ шеширъ исквасити се“. — „Знашь шта“, одговори му еданъ изъ друштва, „ако стане киша падати, я ћу ти дати мой шеширъ на послугу, а я ћу узети твой“. — Онай први радостанъ, што ће свой шеширъ одъ кише сачувати пристане на то, и тако су ишли мирно далѣ.

Источне пословице.

Срце будале стои на езикѣ, а езикъ мудраца стои на срцу.

Магараць кои свой товаръ носи, више вреди него еданъ лафъ кои люде раздире.

Сузе и туженя, то су оружия слаби люди.

Сребролюбие, то е мучитель богати люди.

Ко другога учи мудрости, а самъ се мудро невлада тай е подобанъ ономе ратару кои оре а несее.

Кадъ страсти разумъ надвладаю, подобно е ономъ човеку надъ кимъ жена заповеда.

Умереность е дрво, когъ е коренъ задовољство, а плодъ спокойство.

СТРАНЕ НОВОСТИ.

Изъ Цариграда одъ 22. пр. м. являю: *Порта е изда-ла законъ о печатни.* По коме неће бити цензуре, него ће се само по еданъ комадъ печатаногъ дѣла савѣтнику просвещения на прегледъ и одобренѣ послати. Книгопечатни и литографска заведения дозволява ће виша власть. Препечатанѣ каквогъ дѣла безъ знаня списателя чие е то дѣло, забранѣно е. Велика енглеска лађа „Ростонъ“ запалила се кодъ Смирне и пропала.

— Баронъ Рихтхофенъ прайски пуномоћникъ, за европску комисию коя ће устроити Влашку и Молдавию, поћи ће ови дана изъ Берлина у Букурештъ а тако

исто и руски и аустр. пуномоћници поћи ће изъ Беча, Француски већ е у Букурешту.

— Бечке новине являю да по писмама изъ Париза, слаба е надежда да ће князь црногорски Данило, скловити Француску да му ма какву помоћ и заузимањ у његовомъ потраживању одъ Турске, учини.

— У уговору — што е Енглеска съ Францускомъ заключила да заедно противу Кине воюю, — потврђую да се Француска обвезала ако буде потребе 20.000. войника у Кину послати.

— Изъ Русіе являю: да е у Петербургу било едно војно торжество. У овој се години навршава 125. год. одъ како е први кадетски корпусъ установљенъ. Царъ е присуствовао са великимъ князевима.

„Вѣдомости Петербуржске“ являю да на југу кинескогъ царства све више револуција отима ма. Престолна варошъ Пекингъ почела се раселявати, еръ изъ побунѣни предѣла никако не долази данакъ. Чиновницима неиздае се плата, државне касе празне су сасвимъ. Сребри новаца сасвимъ е нестало. Правителство принуђе-

но е да куе новце одъ гвозђа. Правителство незна шта да ради.

— Перзја по смислу уговора са Енглескомъ дала е независимостъ Херату.

— Француске новине являю: да ће царъ руски Александеръ на пролеће у Италију путовати, и после тога може бити и у Паризъ доћи. За време његовогъ путовања одправљаће државне послове една комисија која ће се састојати изъ царева браће вел. князева Николе и Миѣила, и неколико генерала.

— Телеграфска депеша изъ Париза одъ 2. Марта явля: „князь црногорски Данило био е данасъ у Тилѣријама примљенъ, и представио е цару свога будућегъ заступника који ће у Паризу седити.

— Фрайбуршки универзитетъ који е основанъ 9. Септ. 1457. год. слави ће ове године у тај данъ свое четиристолѣтно трајанъ.

— Владajoћи князь Шаумбург-липски, у Нѣмачкој, који е најстарији измеђ свию владателя у Европи, слави ће 26. Апр. 50. год. одъ како е на престолъ ступио.

О Г Л А С И.

(1—3) Слѣдуюћа непокретна добра умрлогъ Николчета Величковића, бившегъ овдашњегъ трговца, и недавно умрле жене њгове Марии, даваћемо подъ аренду одъ ђурђева два ове године:

1. Кућу у Београду на великој пивци наодећу се, у којој се на горњимъ боју две велике собе, една сарачана и пространъ ходникъ наоди. У авлији доле има една велика трапезария съ куйномъ, и друга мања соба за млаће съ куйномъ и шпархердомъ.

2. Три дућана подъ истомъ кућомъ и

3. Едну башту на Врачару за сејањ кукуруза спремлѣну, у доброј оградѣ, нашошкѣ до куће г. доктора Бирга.

Кои би дакле кое одъ предречени добара подъ аренду узети желио, нека се или нама или пакъ гг. браћи Величковићима трговц. овдашњимъ, најдалѣ до 10. Априла тек. год. погодбе ради пријави, гди ће и потребна о томе условия сазнати моћи.

У Београду 4. Марта 1857.

Тутори массе.

Ђорђе Ђурићъ

М. Барловацъ.

(1—3) У Антулиној кући имаде о ђурђевудне ове године за издавањъ еданъ квартирь состојехи се изъ

4 собе едне куйне са шпархертомъ и шпайзомъ, и едного оделения у подруму. — Кои га жели имати нека се изволи пријавити притяжателю у истой кући.

К. С. Антула,

Долеподписани дае одъ идућегъ ђурђева дана ове год. свою на теразијама кафану са 4. собе, куйномъ, подрумомъ и лагумомъ, подъ кирию. Ко има волю некъ се пријави.

Андриа Борштинѣвић
(4—5) шлосеръ майсторъ

Н О В А К Н Ъ И Г А

подъ именовъ „Црногорацъ или страдања Христијана у Турској, романъ одъ Левичнига превео Стојанъ Бошковићъ професоръ.“ Печата се у Новом-Саду и у три свеске изнеће преко 40 печатани табака. Ово е една одъ најинтересантниј књига по свомъ садржаю за нашъ народъ. Сваки се умољава да се скупљана предплате приими, и да уписнике у Шабацъ г. професору Ст. Бошковићу шалѣ, а у Београду да се уписую кодъ г. проф. Стојана Вельковића. Еданаеста књига дае се на даръ. Имена уписника би ће у последној свезки трукована. Цена прве свеске (одъ 15 табака) 8 гроша а други двею свески по 6 гр. сво дѣло 20 гроша.

П Р О Д А Ј А Д О Б А Р А.

(2—3) Долеподписани продае изъ слободне руке свое две куће у едной

авлији зовоме преће кодъ „Грчкогъ Краља и Краљице“, заедно са земљомъ, едну башту, одъ тридесетъ фати ширине, а толико исто и дужине, на два лица, засаћену добромъ лозомъ, и облагорођенимъ воћкама у комшилуку гг. Шафарика професора, браће Јокића и г. Лазића секретара преч. конзисторіе београд.; три плаца у чаршији фишекциск. на лицу, два по 10 фати лице а по 20 дужине, и трећи 8 фати лице а 25 дужине; едну меану постојећу на Дунаву у Гроцкој съ две магазе, и едну кућу у Смедереву съ две собе и две сарачане съ еднимъ аромъ и баштомъ у Ђавској Мали. —

Никола Ж. Райковићъ

Протокол. Врх. и Касац. Суда.

Подписани ступивши у ортаклукъ болтарске радѣ, овимъ свакоме објављемо, да ће Фирма трговине наше подъ подписомъ „Миленковићъ, Петровићъ и Коцићъ“ ићи, и овакови подписъ кодъ подписани, да ће све насъ на свакомъ писменомъ документу обвезивати.

У Пожаревцу 1. Јануара 1857

Јоца Миленковићъ

Лазаръ Петровићъ

(2—3)

Мияјло Коцићъ

— Сви броеви Шумадинке одъ ове године могу се јоште добити.